

[Arne Melchior]

værdigt for en frihedsbåren nation som den danske at opføre sig sådan.

Så er der dem, der taler om terrorbalancen og dermed gerne vil have understreget, at NATO-siden af balancen også er med til at true eller udøve terror. Jeg hørte engang professor Niels Bohr i et foredrag sige, at hvis han i en mørk skov mødte en revolverbevæbnet røver, som stak ham en revolver for brystet, så mente Niels Bohr, at al hans profesortitel og hans doktorafhandling og hans kendskab til relativitetsteorien ikke ville hjælpe ham en døjt mod denne mulige undermåler af en røver. Det ville være revolvermanden, som ville vinde – på grund af manglende balance.

Jeg oplevede for nylig, for et par uger siden, et andet eksempel. Der, hvor jeg bor, er der en parkeringsplads under jorden, hvor vi i årevis har kunnet parkere temmelig trygt. Nu er der blevet foretaget en mængde banditstreger: man skærer dækkene over, man overfalder folk, der om natten kommer ned for at parkere i deres kældere, og derfor har ejerne af denne parkeringsplads måtte entre med Dansk Hundevagt. Jeg synes ikke, det er spor morsomt at komme ned i min parkeringskælder og se disse glubske schæferhunde løbe rundt dernede, skønt jeg foreløbig står mig ret godt med dem. Jeg synes ikke, det er spor morsomt, men jeg vil godt spørge, om bilejerne, der ønsker at parkere, eller om de, der er ansvarlige for parkeringspladsen, gør sig skyldige i nogen overreaktion ved at sikre sig selv, deres kunder og andre fredelige mennesker med denne hundevagt, eller om det er den ene side, der starter en terror, som påtvinger den anden side et antal reaktioner, som jeg altså ikke vil benævne overreaktioner, men som nødvendige følger af voldshandlinger udgået fra den ene side.

Hr. Lasse Budtz, som i øvrigt holdt en, synes jeg, mandig og stærk tale her, som jeg gerne vil takke både ham og hans parti for, kunne heller ikke helt sige sig fri for lige at benytte ordet overreaktion. Hr. Lasse Budtz bragte naturligvis ikke nogen eksempler på, af hvem og på hvilket punkt denne overreaktion var blevet vist; jeg tror heller ikke, at hr. Lasse Budtz vil være i stand til det. Jeg har i forrige uge i et møde i regeringens nedrustningsudvalg over for nogle udenlandske nedrustningsekspertter, der også talte om overre-

aktion, stillet det samme spørgsmål. Det har jeg lov til at referere her, og jeg har vist også lov til at referere, at jeg fik ikke noget svar. Jeg hævder derfor, at man ikke gratis skal kunne tale om overreaktion uden at vise ved hvem og hvor. Jeg tror ikke, det vil være muligt, selv med største respekt for den viden-skab – som vi ikke kan undvære – som drejer sig om kriseløsninger og afspænding og nedrustning, at opstille en model for, hvordan man skal reagere og hvornår, for både situationerne og de menneskelige reaktioner er umulige at bringe ind i et skema, og selv med den største fordybelse i historien, også i den nyere historie, vil det ikke være muligt at give en opskrift på, hvordan man har at reagere hvornår, når det dyreste, når friheden, er på spil.

Så er der nogle, der driver propaganda ved at sige, at præsident Carter har fragået sine tidligere standpunkter og synspunkter. Ja, det ville vel være en ringe præsident, som fastholdt et sæt af standpunkter, fremsat i en given situation, som i mellemtiden ikke eksisterer mere. Vi må vel være taknemlige for, at ledere i de lande, som vi er allierede med, og hvis styrke vi kan bygge vor relative tryghed og sikkerhed på, ikke lader tidens hændelser gå sig forbi og nagler sig selv fast på én gang fremsatte standpunkter, når det nu er betydeligt ændrede omstændigheder, der ligger til grund.

Vi ser minsandten kvindekamp ført for fredens sag. En række kvinder, dygtige kvinder på mange områder, har følt sig kaldet til at indkalde underskrifter, andre til at skrive under på, at de ønsker freden. En af disse kvindelige bannerførere og pennførere har sagt, at da det er kvinderne, der stadig føder børnene, en uimodsigelig kendsgerning, så må de også have det største ansvar for fremtiden. Man kunne med samme ret sige, at det er dog mændene, der først bliver soldater og skal stille til kamp, når og hvis det gælder, og at de derfor – om ikke andet, så af egen selvopholdelsesdrift – må føle samme ansvar. De bomber, der eventuelt måtte regne ned, regner nok i lige frygtelig grad ned over kvinder og mænd. Jeg synes, det er et dårligt område for kvindekamp, og jeg vil godt spørge de pågældende kvinder, om de er villige til at betale fredens pris. Nordahl Grieg har sagt, at frihedens pris skal betales på ny